

عنوان مقاله:

سیمای مرگ در شعر فارسی (سبک های خراسانی، عراقی و هندی)

محل انتشار:

ششمین همایش بین المللی روانشناسی، علوم تربیتی و مطالعات اجتماعی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

سید سجاد علوی - کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی

خلاصه مقاله:

شعر فارسی از دوران گذشته تا کنون تغییرات بسیاری داشته است. مرگ اندیشی آغاز فلسفه و حقیقت جویی است. مرگ در اشعار این شاعران، تقریباً همان مفهوم و معنایی را دارد که دین بیان داشته است. این مسئله بیشتر برمی گردد به جهان بینی دینی شاعران. البته با وجود جهان بینی مشترکی که شاعران در تمام دوره ها داشته اند، شدت و میزان مرگ اندیشی آنها در دوره های مختلف، متناسب با شرایط و اوضاع اجتماعی، متفاوت بوده است. در این مقاله شما را با اهمیت و انواع سبک های شعر فارسی و سیمای مرگ در شعر های فارسی آشنا خواهیم کرد.

کلمات کلیدی:

شعر فارسی، سبک، خراسانی، عراقی، هندی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1988276>

